

Fanové všech zemí, spojte se !

NEWS

Sciřistický nepravidelný občasník

Číslo : 21

Datum : 7.10.1996

Tajemství piktogramů VI.

Mandelbrotův diagram a Matka všech piktogramů

Skutečným zázrakem "kruhové sezóny" roku 1991 byla největší, nejsložitější a nejkrásnější ze všech formací, kterou tisk euforicky pokřtil na "Mother of all Pictographs", "Matku všech piktogramů". V noci 16.7. vznikl tento více než 100 metrů široký trojúhelník o celkové ploše 10 000 m² na úpatí hradiště s kruhovými valy z doby železné. V obci Wroughton došlo oné noci údajně k výpadku proudu. Naštěstí se Peter Wintle, fotograf specializovaný na obilné kruhy, právě to ráno nacházel spolu se stejně specializovaným pilotem helikoptéry na průzkumném letu a odhalil jako první kolem deváté hodiny ranní tento útvar, který také vyfotografoval ještě dříve, než tam vstoupili zvědavci. Wintleovy fotografie neukazují žádné stopy nohou na ještě zeleném pšeničném poli ani žádné jiné náznaky nějakého podvodu. Tyto snímky jsou mimořádně cenné, neboť o týden později byl za silné bouře piktogram silně poškozen. Dílo zkázy pak dokončily tisíce návštěvníků, kteří všechno podupali.

"Moudré hlavy" byly se svojí latinou v koncích při pohledu na vzory, které zcela evidentně vypadaly jinak než produkt "plazmových vírů" a "minitornád". Armáda okamžitě projevila o tento útvar zájem a brzy byly silnice kolem Barbury Castle uzavřeny, údajně vzhledem ke "cvičení".

Nikdo nevěřil, že by bylo možno krásu a harmonii piktogramu od Barbury Castle ještě překonat. John Michell v něm našel dokonce klíčová čísla "posvátné geometrie" a považuje jej za "boží zvěstování". Přesto jiný symbol, který se objevil koncem sezóny, vyvolal ještě větší rozruch. Tento znak našel 13. srpna pilot Steven Cherry-Downes na pšeničném poli v Ickletonu u Cambridge. O dva dny později se objevila fotografie tohoto neuvěřitelně harmonického a estetického útvaru v místním listu "Cambridge Evening News". Útvar vyvolal pozornost matematiků a přírodovědců z cambridgeské univerzity, kteří ihned rozpoznali jeho význam: byl to obrovský "Mandelbrotův diagram". Tento "Mandelbrot Set", kterému se v hantýrce matematiků také říká "skřítek", je důležitým prvkem teorie chaosu, který byl pojmenován po svém objeviteli, francouzském matematikovi Benoitu Mandelbrotovi, který v posledních letech vyučuje na cambridgeské univerzitě.

Tisk se sice domníval, že za tím vším vězí studentská recese, ale Mandelbrotovi kolegové tuto možnost rozhodně odmítli. Mandelbrotův stromeček nelze totiž prostě znázornit a vypočítat jako nějaký normální geometrický vzor, ale je nutno jej vytvářet bod po bodu. A i tak je téměř vyloučeno, aby byl tak čistý a přesný jako tento 56 metrů dlouhý piktogram v obilném poli. Britský vědecký časopis "New Scientist" musel proto připustit, že je vlastně nemožné takovýto diagram bez počítače vůbec nakreslit, natož jej vytvořit na pšeničném poli. "Jedná se nepochybně o další krok k vyšší složitosti obilných vzorů," napsal matematik John Sayer Patu Delgadovi. "Jestliže znak u Barbury Castle měl stále ještě jasný geometrický základ, představuje Mandelbrotův diagram z Ickletonu logické uzavření dosavadního vývoje obilných formací. Dřívější formace měly umělecký nebo reprezentativní charakter. Nevypadají jenom jako něco - ony jsou něco. Mandelbrotův symbol jde o krok dále, je to kvantový skok od čisté školní geometrie. Přivádí nás do oblasti teorie chaosu, fraktálů, výpočetní techniky a nekonečna. Formace z Ickletonu nepřipomíná pouze vágně něco; ona je skutečně Mandelbrotovým stromečkem, a jestliže něco znamená, pak tedy všechno, za čím stojí Mandelbrot.

Příště : Souvislost s UFO

-pk-

Černá díra prchá

Nová záhada se objevila kolem černé díry, kterou našel Hubbleův kosmický teleskop NASA v galaxii NGC 4261. Díra se nachází uprostřed kotouče prachu o průměru 800 světelných let ve vzdálenosti 20 světelných let od středu tohoto nesmírně vzdáleného hvězdného ostrova. Při extrémně silné gravitaci černé díry je ale neuvěřitelné, že se střed této galaxie nachází mimo ni. Pokud ovšem tomu tak je, pak se naskýtá domněnka, že se černá díra pohybuje a svojí extrémní přitažlivostí nutí galaxii, stejně jako obrovský kotouč prachu, aby ji následovaly. Přitom je však nejasné, jak takový objekt, jakým černá díra je - váží 1,2 miliardy sluneční hmoty je tohoto pohybu schopen. Nejnovější hypotéza nám tento úkaz vysvětluje tak, že jeho posun zajišťují proudy hmoty, které paradoxně černá díra vyvrhuje ze svých pólů.

Magazín 2000 4/96

Co vydrží disketa ?

Test byl proveden na šesti disketách. Šlo o velmi rozšířené NoName diskety SYNTRON. Z nich tři byly vadné a tři byly bez vady (autor má na mysli stav disket před započítím testování). Pozor - následující zkoušky nejsou uvedeny v tom pořadí, v jakém byly prováděny! Nejprve proběhly zkoušky nedestruktivního charakteru, které neměly příliš velký vliv na funkčnost disket. Teprve diskety, které už nebyly 100% error free, byly rdouseny, lámány, vrhány a znásilňovány. Diskety nebyly nijak šetřeny, ba naopak, zacházelo se s nimi obzvlášť brutálně. Po každém zásahu byly diskety, jejichž tvar stále umožňoval vložení do mechaniky, pečlivě vyzkoušeny několikerým čtením, zápisem a opětovným čtením. Nyní Vás tedy seznámíme, jak testování v jednotlivých disciplínách (či spíše disketech) proběhlo.

1. Odolnost plastového obalu diskety proti lámání

Pro tuto zkoušku byla vybrána jedna z vadných disket. Lámání bylo prováděno velkou silou, disketa byla uchopena za protilehlé rohy, načež probíhalo lámání. Jako první odpadl posuvný plíšek. Zjevně psychicky nevydržel. Vzápětí byl následován pérkem. Poté se rozlomily sváry a vypadlo writeprotect-šoupátko. V tuto chvíli kladl disk největší odpor, ale podařilo se jej zlomit (tedy jak odpor, tak disk). Jako poslední opustil plastový obal záznamový kotouček, notně opotřebovaný.

2. Odolnost plíšku proti strhnutí

Když výrobce navrhoval první triapůlkovou disketu, jistě nepočítal s tím, že někoho napadne plíšek strhávat. Jde to bohužel až příliš snadno. Není ani třeba plíšek ohýbat, stačí větší fyzická síla. Zmíněný plíšek patří k nejméně odolným komponentům diskety - již minulá zkouška ukázala jeho slabou povahu, tato ji pouze potvrdila. Nicméně plíšek nás ještě překvapil v dalších zkouškách, které přečkal místy i bez úhony. Ale o tom až dále...

3. Odolnost protectorovacího mechanismu proti ožuzlání

Tato zkouška spočívala v neustálém posouvání writeprotect-šoupátka z jedné polohy do druhé. Ani po 750 posuvech nejevil mechanismus žádné známky únavy (na rozdíl od testujícího) a bylo proto od dalšího posouvání upuštěno.

4. Odolnost jednotlivých komponentů diskety vůči horku

Této náročné zkoušce podlely dvě diskety. Vysokým teplotám jsme vystavili jednu disketu v kompletním stavu a jednu disketu rozloženou na jednotlivé složky. Jako první proběhla u celé diskety pasterizace, tedy vaření ve vodě cca 85 stupňů teplé. Zde se bohužel ukázala nedomyšlenost použití plastového obalu - celý se mírně zkroutil, takže disketu již nebylo možné vložit do mechaniky. Zde bych rád odbočil do trochu jiné problematiky. Jak jistě všichni víte, pasterizace je jedním z nejučinnějších prostředků v boji proti bakteriím a virům. Nelze se tedy divit, že jsou viry na PC tak rozšířené, když je nemožné napadené diskety pasterizovat horkou vodou...

Další zkouška probíhala ve vodě o teplotě 115 stupňů Celsia. Zde již byl plastový obal takřka srolován, odlepila se nálepka a vnitřní čistící filc. Na záznamovém kotoučku nebyly patrné výrazné defekty, posuvný plíšek, pérko a středovka zůstaly nepoškozeny.

Finální zkouškou odolnosti proti horku bylo smažení na rostlinném oleji SLUNO. Tuto zkoušku podstoupil pouze posuvný plíšek a záznamový kotouček. Plíšek i tuto zkoušku přežil ve zdraví, horší to bylo se záznamovým kotoučkem. Malá část záznamové vrstvy byla smyta z povrchu, samotný kotouček pak připomínal svým tvarem list salátu. Celkově kotouček zprůsvitněl a celý vypadal roztomile.

5. Odolnost vůči elektrickému a magnetickému poli

Zde byl testován pouze posuvný plíšek a záznamová vrstva. Elektrické pole přežily oba komponenty. Silnému magnetickému poli však podlela záznamová vrstva a bylo obtížné tuto disketu dále formátovat. Ostatní

komponenty na elektrické a magnetické pole nereflaktovaly.

6. Odolnost vůči biopoli

Odolnost disket vůči biopoli je neuvěřitelná. Po půlhodinové meditaci v mozkových hladinách Alfa byla disketa podrobena třímínutovému proudu záporné energie. Na funkčnosti diskety se tato skutečnost nijak neprojevila. Autor bohužel ještě není tak mentálně vypracovaný, aby mohl proudění energie ovlivňovat přímo z Alfa-hladin, případně z nižších.

7. Odolnost vůči neustálému formátování

Zde budeme struční. První vadný sektor se na disketě objevil po 28 formátováních.

8. Maximální počet nálepek (přes sebe)

Otvor do mechaniky snesl 7 standardních nálepek. Disketa šla vyndat jen s použitím větší fyzické síly. Po nalepení osmé nálepky se disketa do drajvu nevešla.

9. Odolnost záznamové vrstvy proti narušení

Jedna z funkčních disket byla zableptána včelím medem. Poté byla opatrně rozdělána, vymyta studenou vodou, vysušena a opět zadělána. Kupodivu byla záznamová vrstva v naprostém pořádku. Další zkouškou byla odolnost vrstvy vůči cizorodým tělesům. Disketa byla propíchnuta špendlíkem, poté **bezchybně** zformátována a teprve druhý vpich tuto disketu znehodnotil.

10. Odolnost vůči české poště

Jde o velice důležitý aspekt, který bohužel výrobce značně zanedbává. Odolnost disket vůči poštám je velmi slabá. Testovaná disketa byla nahrána a poté obešla republiku (aniž se na ní cokoliv měnilo). Tato trasa byla Mladá Boleslav - Brno - Most - Cheb - Děčín - Znojmo - Louny - Praha - Strakonice - Kladno -

Mladá Boleslav. Po deseti cestách poštou nebylo možné z diskety nahrát vůbec nic, dokonce ani nešla zformátovat. Nevím, zda česká pošta uvažuje o zavedení přepravy disket v malých Faradayových kličkách, ale pokus mne přesvědčil, že by k podobné službě mělo dojít co nejdříve.

11. Odolnost vůči pádům z velkých výšek

Pokud se někdo pohrdavě usmívá nad slovem velká výška, vězte, že nahrána disketa poměrně zdařile přežila pád z výšky 1,8 km na asfaltovou plochu mladoboleslavského letiště (autor touto cestou děkuje parašutistovi Vladimíru Mášanovi, který při svém 20 seskoku v uvedené výšce upustil disketu na runaway pod sebou). Jeden roh byl mírně otlučen a plíšek byl volnější, z diskety však šlo vše přečíst a bylo ji možné bezchybně naformátovat. Deformace způsobená pádem tedy vůbec nebyla disketě na závadu.

12. Odolnost vůči vogonské poezii

Nahrání disketě byla po dobu 4 minut předčítána vogonská poezie. Psychické ani fyzické újmy však disketa kupodivu nedoznala.

13. Odolnost proti silným nárazům

Autor by rád poděkoval Radkovi Solcarovi za zapůjčení baseballové hole (a čepice). Disketa byla nahazována ze vzdálenosti 3 metrů a odpálena libovolným směrem. Po sedmnáctém nárazu se rozletěla a byla prakticky nepoužitelná. Záznamový kotouč byl vložen do nového obalu a vyzkoušen - na disku bylo několik vadných sektorů (zřejmě způsobených kontaktem nečistot s vrstvou).

Nyní už tedy víte, co si ke svým disketám můžete dovolit.

Miroslav "Scalex" Hlavička

Dvakrát AKTA KIKS

Chameleon

Nemilosrdně polapen do osidel fenomenálního kanadskoamerického TV seriálu "Akta X" a navždy deformován touhou stát se speciálním agentem FBI a stanout tak po boku Dalea Coopera a Foxe Muldera, vrhl jsem se v knihkupectví po prvním z řady románů o neotevřených aktech a tajemných případech z nejtajnějších šuplat vládních archivů. Při vědomí toho, jakých kvalit dosahuje seriál a jaký standard lze očekávat od vydavatele Zeměplochy, vrhl jsem se do temnoty nejčerstvějšího případu Muldera a Scullyové bez zvláštní průpravy. Ovšem ihned po prvním kroku následoval dokonalý knocked aut. Jméno překladatele Michala Švejdy budiž vláčeno po všech fanzinech a časopisech a navrženo na Koniáše. Jeho překlad se nedá nazvat jinak než *holou beznadějí*. Původně jsem měl v úmyslu pobavit vás některými obzvláště povedenými pasážemi, ale po zralé úvaze a obavách o své zbylé mozkové buňky rozhodl jsem se ke knize podruhé nevracet. Ale ne za vše nese vinu překlad. Rovněž autor nese nezanedbatelný díl viny na vzniku "paskvilu sezóny". Nápad s lidským chameleone, splývajícím za určitých podmínek s okolím, není sám o sobě špatný. Bohužel to je vše, co lze přihodit na misku vah s nápisem *Pozitiva*. Mnohatunový kvádr, jenž zavalil druhou misku, nevyváží. Téma je zpracováno stejně naivně jako "sinclairovky" Jasona Darka z nakladatelství MOBA BASTEI. Vedle Charlese Granta by mohl být J. Garren nominován na Pulitzerovu cenu. Zvyklí ze seriálu sledovat agenty Muldera a Scullyovou krok po kroku, kterak docházejí

k neuvěřitelným rozuzlením případů, v knize je nám předkládán Fox Mulder jako kouzelník, vytahující hypotézy z klobouku a Dana Scullyová je odsouzena do role pouhého pozorovatele. Oproti seriálu se ani nezmůže na oponenturu z pozice zarytého realisty a nechá se bezduše smýkat událostmi. Jednání, v nichž vystupují záporné postavy, jsou z drtivé většiny zbytečné a totálně rozplizávají děj do opilcovy nestrávené večere, rozježděné spěchajícími automobily. Každý pokus vytvořit mysteriózní tajemno (ruka, která se vynoří ze stromu, babička označující sprejem neviditelné skřety) je během chvíle potřen zoufalým vystoupením společnosti speciálních agentů, vracejících se z promítání Policejní akademie. Ale dosti slov. Taková kniha, jakou je "Chameleon" Charlese Granta, za tolik popsaných řádek ani nestojí. Je mi opravdu líto, že slušná obálka Martina Zhoufa ukrývá takovou mizérii. Fanoušci Akt X, bděte!

Charles Grant: Akta X - Chameleon. Přeložil Michal Švejda. Obálka Martin Zhouf. Talpress, Praha 1995, 1.vydání, str.238, 99,-Kč.

Smrtící šepot

Nepoučen z předchozího zklamání, přistoupil jsem ke "Smrtícímu šepotu" s přesvědčením, že taková hrůza jako "Chameleon" se nemůže opakovat dvakrát. Na prvních stránkách se mě sice snažil Michal Švejda přesvědčit o opaku, naštěstí se v průběhu času umoudřil, takže zbytek knihy až na výjimky nevybočuje z překladatelského průměru. Kdo si od minulého dílu nedal říci, je sám autor. Opět nadějný nápad se smrtícím vírem pouštního písku, ovládaného indiánskými šamany, mizí v septiku sinclairovského schématismu. Nemohu se zbavit dojmu, že Charles Grant se snažil téma zpracovat jako literární přepis případného scénáře pro budoucí epizody televizního seriálu. Příběh je opět velice jednoduchý, postrádá jakoukoliv dramatičtější zápletku. V románu se mohl plně rozvinout nějaký skutečně zapeklitý a monstrózní případ, jehož stopy vedou do všech skrytých koutů a odvrácených stran reality. Grant mohl vymyslet cokoliv, nebyl vázán rozpočtem ani trikovou náročností scén. Bohužel nestalo se. A tak zatímco Charles Grant zápasí sám ze sebou, nelení producent Chris Carter a připravuje první celovečerní film. Doufejme, že výsledek bude stát za to (nedá mi, abych se na tomto místě nezmínil o filmu Operace Monolit z roku 1993, coby zkoušce nanečisto. Po pronikavém úspěchu televizních sérií Akt X bude zřejmě třeba přehodnotit zničující kritiku zmíněného filmového díla). Čekání si můžeme ukrátit například poslechem výborného soundtracku "The X files - Songs In The Key for X" (W.S.Burroughs & R.E.M., Nick Cave, Brian Eno, Sheryl Crow, Danzig, Alice Cooper aj.), nebo sledováním první ze čtyř chystaných videokazet. A nebudeme čekat dlouho. Televize NOVA pro nás na nejbližší dobu připravila druhou čtyřadvacetidílnou sérii.

Charles Grant: Akta X - Smrtící šepot. Přeložil Michal Švejda. Obálka Martin Zhouf. Talpress, Praha 1996, 1.vydání, str.207, 99,-Kč.

-pk-

Srdce propadlé pecku C.B.

Zakoupiv ji za nemalou částku a všecek rozechvělý očekávaným setkáním s cenobity, bohoslovci Řádu řezné rány, pustil jsem se do řešení Lemarchandovy konfigurace. Magická kostka. Magická kniha. "Hellraiser" aneb Srdce propadlé pecku (původní název). Po chmurném Cabalovi, monstrózních Imagikách a děsivém Věčném zatracení nám plzeňské nakladatelství Mustang naservírovalo další krvavou lahůdku Cliva Barkera. Životní (či spíše posmrtný) osud odvážlivce Franka Cottona, kterému se podařilo Lemarchandovu kostku rozložit, je notoricky znám z filmové verze, takže nemá cenu se rozepisovat o obsahu. To je ostatně jediná slabina, která mi mírně pokazila vychutnávku háky potřhaného Hellraisera. Věděl jsem, jak to skončí. Věděl jsem, že cenobité namísto zahrady nadpozemských rozkoší přinesou řešiteli konfigurace nikdy nekončící bolest a utrpení. Ale přesto. Ten pocit držet v rukou krychli z leštěného dřeva a kovových plátků. To nutkání tisknout do omrzení skryté výstupky a pak sledovat, jak se Francouzova magická krabička přeskupuje v cosi, co má moc vyvolat bytosti Odvrácené strany. Už slyším chřestění řetězů s ostrými háky na koncích a vyzvánění zvonů někde uvnitř mé lebky. O zem uhořel kus syrového masa. Kapky krve. Přicházejí. Pinhead, Inženýr a ostatní. Ach Bože, nee...! Jsem ztracen. Navždy jejich. Srdce propadlé pecku Cliva Barkera.

To, co s vámi provedou cenobité po smrti, dokáže "Slepý chlapec" už za vašeho života. Zapomeňte na inkuby a sukuby! Teď je tu droga absolutní rozkoše! Zapálí vás vnitřním plamenem, který nelze uhasit jinak, než neustálým uspokojováním sexuálního chtíče. Jenže plamen za chvíli vzplane znovu a chce ještě a ještě a ještě aještěaještěaještě. Mezi nekonečným utrpením z vlastní bolestivé neukojitelnosti a vzrůstající sebevražednou agresivitou, ve chvílích, kdy se o slovo hlásí zbytky mozku zaplaveného endorfinem, myslíte jenom na jedno. Na vlastní smrt. Ale ta nepřichází. Smrt si musí člověk zasloužit. I kdyby se k ní měl brodit po kolena v krvi a spermatu. Ale takový už je Clive Barker. Blíží se chvíle, kdy vám vybuchne mozek.

Clive Barker: Hellraiser. Přeložili Pavel Dufek (Hellraiser) a Iva Harrisová (Věk touhy). Obálka Martin Zhouf. Mustang, Plzeň 1996, 1.vydání, str.143, 119,-Kč.

-pk-

Pošťácká pohádka II

Jiří T. Pelech

(1994)

Všechno začalo - stejně jako většina významných věcí - zcela nenápadně. Pravda - poněkud mě zarazilo, že jsem nemohl onoho dne ráno odeslat dopis příteli. Ne, že bych neměl známku, poštovní schránka ale byla natolik plná, že už se do ní prostě nic nevešlo. Nejdříve jsem si myslel, že se zasekly lamely v otvoru pro vhazování dopisů. Teprve podrobnějším průzkumem jsem zjistil pravý stav věci. Potom jsem si všiml, že několik dopisů leží na zemi pod pod schránkou a pár jich je položených na schránce. Na většině z nich chyběla známka a některé ani nebyly vloženy do obálky. Adresa byla prostě napsána na vnější straně složeného a slepeného listu.

Rozhodl jsem se, že dopis odešlu odjinud a pokračoval jsem v cestě do práce. Stejná situace se ale opakovala u každé z dalších poštovních schránek. Na sídlišti dokonce nějaká vynalézavá duše postavila pod přetékající schránku kartonovou krabici od banánů. Ani toto opatření plně neuspokojilo chtivý dav. Krabici bylo možno jen tušit pod záplavou bílých, růžových, bleděmodrých, světlezelených, béžových a kdovíjakýchještě obálek.

Jelikož jsem nehodlal riskovat, řekl jsem si, že dopis podám na poště cestou z práce. Takto rozhodnut, chvátal jsem nejvyšší mnou dosažitelnou rychlostí na pracoviště.

Vrátný na mě ospale mžoural a přitom poočku sledoval své levé zápěstí. "Dobrý den," pokusil se o úsměv. Podařil se mu jen křečovitý škleb ne nepodobný vetřelcovu výrazu krátce před obědem. "Nevíte, co se venku děje? Mně se v noci porouchalo rádio, takže jsem tady jak vodříznutej vod světa."

"Nic zvláštního," odpověděl jsem udiveně. "Co by se mělo dít?"

"Jste totiž první, kdo dneska přišel."

Nevěřicně jsem zkontroloval své hodinky. Bylo skoro půl deváté. "Já ale opravdu o ničem nevím."

Vrátný pokračoval: "Zkoušel jsem volat všude možně. Tady v závodu to nikde neberou a ven je to hluchý."

Krátce jsem se zamyslel. Potom jsem navrhl: "Víte co, já skočím támhle do trafiky pro nějaké noviny."

"To máte marný, tam taky nikdo není."

"Hm... To je opravdu zvláštní." Rychle jsem zvažoval, co bych měl udělat. "Tak já se dojdu podívat do města a pokusím se zjistit, co se stalo." Povzbudivě jsem se na vrátného zazubil a vydal se do centra.

Cestou jsem potkal jen několik nedůvěřivých jedinců obezřetně se plížících podél zdí s čímsi ukrytým pod kabátem. Pokaždé, když mě spatřili, rychle zmizeli za nejbližším rohem a nedali mi nejmenší šanci, abych se k nim přiblížil.

Teprve na náměstí jsem narazil na jednoho normálně se chovajícího člověka. No, jak se to vezme. Když mě zahlédla, začala na mě zuřivě mávat a rozeběhla se ke mně. Zarazil jsem se a rozvažoval, jestli mám vyčkat a nebo dát nohy na ramena. Vyhlížela poměrně křehce a když jsem porovnal její postavu a fyzickou sílu s mou, usoudil jsem, že bych ji dokázal zvládnout, a tak jsem vyčkával.

Když byla asi tři kroky ode mě, spustila jako poslední model rychlopalné pušky: "Dobrý den, pane. Konečně jsem našla někoho, kdo přede mnou neprchá. Nevíte, co se stalo?"

Zkoumavě jsem si ji prohlížel. Jak byla lehce zadýchaná, získala její pleť zvláštní lesk a ani ruměncem ve tvářích nepůsobil odpudivě. Mohlo jí být tak třiatdvacet, měla hnědé oči i vlasy a skutečně okouzující úsměv. "Právě jsem se vás chtěl zeptat na to samé."

"Šla jsem do práce, je ale zamčeno a na zvonění nikdo nereaguje. Město je nějak podivně tiché, všude mají zavřeno a všechny schránky přetékají haldami dopisů. Vůbec tomu nerozumím." Pohlédla na mě a v jejich očím jsem rozeznal první náznaky zoufalství.

Jsem přece muž a musím ji chránit! "Klid, všechno bude určitě v pořádku," snažil jsem se ji uchláholit. "Půjdeme se podívat na policii. Tam snad někdo bude." Podvědomě jsem ale cítil, že je to ztráta času. Buď propukla nějaká novodobá epidemie nebo se všichni zbláznili. Nedokázal jsem posoudit, co by bylo horší.

Samozřejmě, že na policejní stanici nebyla ani noha. Dokonce i celý předběžného zadržení zely prázdnotou. Podobný obrázek se nám naskytl i u hasičů. V nemocnici jsme našli jen několik těžkých pacientů neschopných pohybu, kteří, zanechání svému osudu, vypadali po několika hodinách samoty dosti zuboženě. Tři z nich se již změnili ve zvolna chladnoucí nebožtíky.

Pochopil jsem, že další pokusy o nalezení někoho, kdo nepodlehł oně podivné chorobě - nebo co to bylo - skončí podobně. Čas také mezitím pokročil a žaludek se přes všechny události tohoto dne dožadoval svého. Jana - tak se jmenovala - mě pozvala do svého bytu ve starém činžáku nedaleko náměstí, protože to k ní bylo blíž než na sídliště na okraji, kde jsem bydlel já. Společnými silami jsme připravili lehčí večeři a snažili se do sebe něco vpravit.

Při jídle mi vyprávěla o sobě a já jí oplácel stejnou mincí. Zjistili jsme, že oba žijeme ve svém bytě sami, oba nevlastníme televizor a oba jsme šli předešlého dne spát velmi brzy. To mohla být vodítka k vypátrání příčin současného stavu města a jeho obyvatel.

Jana se pokoušela dozvonit na některého ze sousedů. Žádné dveře se neotevřely. Buď byli všichni pryč, nebo prostě nereagovali. Dokonce ani domovnice neotvírala. Prozatím jsme nechtěli nikam vnikat násilím, a tak jsme od dalších pokusů o kontakt upustili. I telefon byl němý, takže jsme si připadali jako trosečníci opuštění na neobydleném ostrově.

Pak jsem si náhle vzpomněl na vrátného. Jak jsem ho jen mohl pustit z hlavy! Copak asi chudák dělá - zapomenutý voják na ztracené vartě? Když jsem o něm řekl Janě, souhlasila, abych se za ním vypravil a pokud tam ještě bude, abych ho přivedl s sebou. Ona mezitím dojde sehnat něco k jídlu a naplní všechny větší nádoby v bytě vodou. I když voda dosud tekla, nevěděli jsme, nakolik je celý proces automatizován.

Když jsem dorazil ke vstupu do závodu, vrátný už tam nebyl. Nejdříve jsem si myslel, že spí v odpočívárně, ale ani tam jsem ho nenašel. Buď také podlehl té tajemné nákaze nebo prostě - povinnost nepovinnost - odešel bez vystřídaní domů. Zkusil jsem telefon. Teď už byl hluchý úplně. Pochopil jsem, že nemá smysl o něco se pokoušet a vyrazil jsem zpět k Janinu domu.

Nedaleko náměstí jsem zaslechl křik. Bylo to v některé z postranních uliček. Někdo volal o pomoc. Poznal jsem známý hlas. Jana! Rozběhl jsem se tím směrem.

Drobná dívka se bránila svalnatému hromotlukovi. Přes značný nepoměr sil se jí dosud dařilo držet pozice. Neurvalec se jí snažil sevřít mohutnými tlapami, jí se ale vždy na poslední chvíli podařilo nepřijemného sevření vyklouznout. Přestože jí rychle ubývaly síly, podařilo se jí ušetřit hromotlukovi několik políček. Právě když jsem dorazil na scénu, úspěšně zaútočila na mužův rozkrok a tím ho na chvíli vyřadila z boje. Prudce se mu vysmekla a dala se na útěk.

Rozhořčeně jsem popadl první věc, která se mi naskytl. Shodou okolností to byla lahev od nějakého ředidla. Přiskočil jsem k pobudovi, který se stále ještě bolestí svíjel na chodníku, a vši silou ho uhodil do hlavy. Ozval se třesk skla a lahev se rozlétla na tisíc kousků, které se vzápětí začaly barvit krví. Ani jsem netušil, jaká síla ve mně dřímá. Chlap se zmořil jen na heknutí a potom zůstal bezvládně ležet na zemi.

Prchající Jana zaslechla ránu a ohlédla se. Když mě zahlédla, zastavila se. Otočila se. Ustrašeně mi pohlédla do očí. Potom sklouzla očima k mým nohám. Pohled na bezvládné tělo útočníka ji zřejmě uklidnil, protože se uvolnila a vyčerpaně vyrazila ke mně. Její šaty byly na mnoha místech potřhané. Na rukou a na krku měla šrámy a místy se začaly vybarvovat podlitiny. Po tvářích jí tekly slzy smísené s rozpouštějícími se lícidly.

Opatrně jsem násilníka překročil a vyšel jí vstříc. "Už je to v pořádku," nasadil jsem chlácholivý tón. "Už ti neublíží." Objal jsem ji. Stále ještě se třásla.

"Je mrtvý?" zeptala se a sklonila zrak k ležícímu muži.

Zabil jsem člověka! Byl to sice kriminálník, možná i vrah, ale stále ještě lidská bytost! Byl asi jedním z trestanců, kteří se vyhnuli nákaze a kterým se podařilo uprchnout z nehlídaných věznic.

Seděli jsme s Janou v jejím obýváku a radili se, co podnikneme následujícího dne. Dodávky elektřiny nebyly přerušeny, a tak jsme mohli svítit i vařit. Voda také stále ještě tekla. Jen telefon byl hluchý. Pokoušeli jsme se naladit nějakou rozhlasovou stanicí, na VKV ale nikdo nevysílal a Janino rádio žádný jiný rozsah nemělo. Všechny obchody v centru byly zavřené. Janiny zásoby nám vydrží asi tak na týden.

Na ulici jsme potkali jen jednoho člověka - muže, který napadl Janu a kterého jsem zabil. Když jsme večer z okna pozorovali okolí, objevili jsme v některých oknech světlo. Zapamatovali jsme si polohu oněch domů a rozhodli jsme se, že se tam vydáme až ráno. Báli jsme se, že bychom se mohli setkat s dalším pochybným individuem.

Dohodli jsme se, že se nazítří vypravíme do odlehlejších částí města a při té příležitosti se stavíme u

mě v bytě pro nějaké zásoby a rádio. Ještě jednou zajdeme na policii nebo k hasičům a pokusíme se odtud spojit s někým pomocí vysílačky. Také nesmíme zapomenout někde sehnat plynový vaříč, baterku, svíčky a spoustu dalších drobností.

Vzhledem k tomu, co se Janě ve městě přihodilo, jsme také potřebovali nějakou zbraň. Raději pistoli nebo revolver, protože s nožem bychom proti zkušenému útočníkovi neměli šanci.

Spal jsem v Janině v ložnici. V její posteli. A s ní po boku. Pokusil jsem se jí sice navrhnout, že si ustelu na gauči v obýváku, prosila mě ale, ať ji nenechávám samotnou, že by jí strach nedovolil usnout. A tak jsem nakonec souhlasil. Já, který jsem se z ostychu bál oslovit i tu nejškaredější ženštinu, já jsem se díky těmto podivným událostem dostal do postele tak krásné dívky. Dívky, o které jsem nesnil ani v těch nejodvážnějších snech. Krásky, se kterou bych ještě včera nedokázal bez koktání pro hodit jedinou - byť sebekratší - souvislou větou!

Lehl jsem si na krajíček její postele a opatrně se přikryl. Umiňoval jsem si, že se jí ani nedotknu, všechna má předsevzetí však roztála v okamžiku, kdy se ke mně přitulila. Na sobě neměla vůbec nic a tiskla se ke mně vším, co k ní patřilo. Neodolal jsem. Objal jsem ji a políbil ji na čelo.

"Tolik jsem se bála," zašeptala mi do ucha a políbila mě na něj. "Kdybys nepřišel včas, asi by mě ten grázl..."

"Už o tom nemluv, nerad na to vzpomínám," řekl jsem hlasem rozechvělým vzrušením a přitiskl jí prst na rty.

Naše líbánky - tak absurdní a tak běžná věc v podobných kritických situacích - skončily dříve, než jsem si stačil zvyknout. Možná, že to bylo nakonec dobře.

Po psychickém vypětí, které jsme přestáli předešlého dne a po fyzickém vypětí uplynulé noci nebylo divu, že jsme vyspávali poněkud déle než obvykle.

Ráno - podle hodinek vlastně už v poledne - jsem chvíli nic nechápal: kde to jsem a jak jsem se sem dostal? Nejdříve mě napadlo, že jsem snad na služební cestě a spím v nějakém hotelu. Až teprve, když jsem se se spleným očima mžouravě rozhlédl a spatřil krásku pokojně oddychující po mém boku, jsem si na všechno vzpomněl. Takže se mi to nezdálo. Nic z toho. Ani ta pohádková noc tady uvnitř. Ani ten pochmurný den tam venku.

Opatrně - abych Janu nevbudil - jsem vstal a přesunul se do koupelny pod sprchu. Voda stále ještě tekla a dokonce byla i teplá. Dokud má člověk co jíst a pít, kde složit hlavu, koho milovat a chránit a kde se umýt, není svět zase tak strašný.

Připravil jsem snídani - dodávky elektřiny pokračovaly bez přerušení - a šel jsem vzbudit Janu. Zarazil jsem se, když jsem ji nenašel tam, kde jsem ji opustil. Uklidnilo mě až šumění vody z koupelny. Ustrojil jsem se a vrátil se do kuchyně.

Vešla zářící, s vlhkými, po zádech splývajícími rozpuštěnými vlasy a ve flanelové kostkované košili. Celkový příjemný dojem kazil jen ustaraný výraz její tváře. Když se naše pohledy setkaly, pokusila se o úsměv, bylo ale vidět, že ji něco trápí.

"Dobré jitro," pozdravil jsem ji. "Vlastně - dobré poledne," opravil jsem se vzápětí. "Musíme se posilnit, než vyrazíme do terénu. Doufám, že nepohrdneš mým kulinářským uměním." Královským gestem jsem ukázal na konvičku s čajem, několik krajíčků předvčerejšího chleba, dvojstup vajíček natvrdo a sklenici jahodového džemu.

"Ahoj," opětovala můj pozdrav. "To je všechno pro mě? Mám hlad jako vlk!" Napětí na chvíli ustoupilo. Pak - když si uvědomila vážnost současné situace - opět nakrčila čelo.

Snídali jsme v tichosti. Pak někoho - myslím že mě - napadlo pustit rádio. Když se opět ozvalo jen šumění, zklamaně jsem ho chtěl vypnout. Uvědomil jsem si ale, že jsme se včera pokoušeli zachytit nějakou stanicí, a že tedy může být jenom rozladěné. Zkusmo jsem přešel stupnici. Na chvíli jsem ztuhl a po zádech mi přeběhl mráz. Jana překvapeně zvedla hlavu od jídla. Z rádia zaznívala hudba! Po chvíli melodie zeslábla ozval se hlas. Podle všeho hlas normálního člověka!

"Dobrý den, zdraví vás Jarda Koucký, Rádio Gala, stosedm celých šest ef em. Je právě dvanáct hodin. Zprávy si pro vás připravila Monika Marková." Ozvala se známá znělka. Hned po ní začaly polední zprávy.

Nevím jak pro koho, ale pro mě to byly zvěsti ne nepodobné těm, které byly svého času přinášeny biblickému Jóbovi.

V první chvíli jsem tomu nemohl uvěřit. Jak může k něčemu podobnému vůbec dojít? Co se to s lidmi děje? Co je vede k tomu, aby ze sebe dělali poslušné loutky, figurky pěšců na šachovnici zábavního průmyslu? Co nutí lidi poslouchat, i když jim nikdo nic nepřikazuje?

Na Šestém kanálu již nějakou dobu probíhala Nová velkolepá poštovní soutěž. Je pravda, že jsem mezi kolegy tu a tam cosi zaslechl, jako zavilý odpůrce tohoto veřejného oblbovače lidí jsem tomu ale vůbec nevěnoval pozornost. Možná, že kdybych o tom věděl víc, byl bych v onen osudný den D o něco moudřejší.

Princip a pravidla té šílené soutěže jsem nastudoval až dodatečně. Spočívala v tom, že na Šestém kanálu je poslední čtvrtek v měsíci v devět hodin večer vylosována nějaká obec (větší města byla rozdělena na více částí) a všichni občané této vsi, měste nebo jeho části mají za úkol do devíti hodin ráno následujícího dne - tedy v pátek - napsat krátký dopis o svém bydlišti

a odeslat ho na adresu Šestého kanálu. Pohledy ani korespondenční lístky se nepočítají. Všichni musí v pátek zůstat doma a po deváté hodině ranní nevycházet ven v žádném případě. Pokud jsou všechny podmínky soutěže splněny, získává každý občan sto tisíc kreditů v hotovosti nebo ve zlatě. Pokud však jsou pravidla jakýmkoli způsobem porušena, nezískává nikdo nic. Nad regulérností bdí skupina zvláštních pozorovatelů, kteří mají za úkol v den D sledovat dodržování zákazu vycházení. Bez ohledu na to, je-li tato podmínka splněna, probírají v následujícím měsíci došlou poštu a ověřují, že skutečně přišly dopisy od všech občanů schopných vládnout perem - tedy nad šestý rok věku s neomezenou horní hranicí. Šestý kanál vysílá denně průběžné zpravodajství o průběhu celé akce s patřičnou gradací až do poslední středy v měsíci, kdy jsou zveřejněny výsledky soutěže.

Já jsem byl za ozbrojený útok na veřejného činitele a za vraždu odsouzen na dvaadvacet let do těžkého žaláře. Jana dostala deset let za spoluúčast a ukrývání nebezpečného zločince. Onen hromotluk byl totiž jedním z oficiálních pozorovatelů z Šestého kanálu.

Sdělení redakce

Redakce se všem odběratelům a čtenářům omlouvá za půlroční odmlku ve vydávání ANDROMEDA NEWS, které bylo způsobeno poruchou kopírovacího zařízení, pracujícího v italské licenci SATARMO.

Doufáme, že nám zachováte přízeň protože připravujeme pro vás řadu překvapení.

Váš Dáreček

ANDROMEDA

NEWS

Sciifistický nepravidelný občasník. Vychází poměrně nepravidelně, když je chuť psát a vydávat. Vydává SFK ANDROMEDA Plzeň. Šéfredaktor čísla: Petr K. Redaktoři: Dáreček, Helenka. Cena tohoto čísla je v přímé úměře výrobním nákladům. Dodané materiály urgujte stále až do vrácení.

ZHOTOVOVÁNÍ KOPIÍ TOHOTO FANZINU SE DOPORUČUJE!!
Kontaktní adresa : Ľubomír Záborský, Rabštejnská 32, 323 32 PLZEŇ